

незная. Послѣ не съмъ го видвалъ. Е зеръ, що е право, право, и прѣдъ Бога и прѣдъ васъ.

Чл. Подпол. Кутинчевъ: Отъ Петричъ до Сливница колко е? По пѣтя гдѣ минахте? Като прѣминахте баира ниско долу гдѣ слѣзохте, кждѣ почивахте, и кждѣ отидохте?

Свидѣт. Д. Илиевъ: Отъ Петричъ до Сливница да има 7, 8 часа. Като тръгнахме, азъ останахъ още въ Дервентя. Сетнѣ, прѣхвърлихъ чукара, половина Дервентя минахъ. Тамъ на едно мѣсто си почивахме, но той бѣше по-далечъ, напрѣдъ менъ. Отъ Петричъ тръгнахме по обѣдъ, слѣдъ като ручахме. По-рано отъ пладнувание, — около 9 часа прѣдъ пладнѣ. На дѣдо Тончовия ханъ стигнахме кога се мръкна. Почивахме на хана на Сливница и въ Драгоманъ, и то колкото едно кафе да пие. И чакъ вечерята на хана въ Сливница се видѣхме, и въ Петричъ когато тръгнахме. Изъ пѣтя никждѣ не се видѣхме, защото той напрѣдъ вървѣше съ коня.

— По кой пѣтъ вървѣхте?

— Все по шосето вървѣхме.

— Като стигнахте гдѣ слѣзохте?

— Като слѣзе отъ коня, човѣка влѣзе въ мѣханата на дѣдо Тонча. Взеа да пиятъ, и менъ дадоха да пия. Тѣ почнаха да вечерятъ, и менъ дадоха да вечерямъ.

— Тозъ дѣдо Тончо живъ ли е?

— Сега дѣдо Тончо живъ ли е, не е ли, — некая.

— Като вечеряхте, не приказвахте ли нищо?

— Заедно ядохме, но нищо не сме приказвали. Азъ не го питахъ нищо; нито отъ гдѣ си, нищо. Само той каза на механджията да ми се даде 25 драма ракия. Испихъ я, ручахме, и нищо повече.

Защит. Марковъ: Ако е възможно, да се пита свидѣтеля, прѣзъ тѣзи три мѣсеца, като е стоялъ у Карагюлева, да ли не е видѣлъ да е дохождалъ на фабриката Македонски?

Свид. Д. Илиевъ: Македонски човѣкъ не познавамъ, нито съмъ виждалъ тамъ.

Прѣдсѣд.: Станете г-нъ Македонски! Този човѣкъ (показва на Македонски) познавашъ ли? Дохождалъ ли е на фабриката?

Свид. Д. Илиевъ: (Глѣда Македонски). Тозъ човѣкъ не познавамъ; не е дохождалъ при мене.